

Gospel for alle

Frodige kvinder i farvestrålende kåber, der med armene over hovedet lovpriser Gud. Ikke hverdagskost for den gennemsnitlige hverdagsdansker. Alligevel er gospel meget populært i Danmark. Og hvorfor egentlig det?

Af: Stine Bjørk Brøndum

”Vi mangler sopraner, så sæt dig dér,” siger korlederen, mens han peger til højre og tilføjer:

”Det er ikke så højt.”

Et kort sekund overvejer jeg at gå ud ad den store glasdør, som jeg netop er kommet ind af.

I stedet beslutter jeg at sætte mig over i venstre side af det store, lyse lokale, hvor den dybeste pigestemme, alt’erne, holder til.

Pladserne ved siden af, foran og bag mig bliver hurtigt fyldt op.

Jeg har lidt ondt i maven.

”Lad os nu komme i gang,” siger en lyshåret kvinde to sæder til venstre for mig, mens hun ivrigt gnider sig i hænderne.

Klokken nærmer sig 19.00, og luften er tyk af gensynsglæde, forventninger og energi, da korleder Rune Herholdt træder op på scenen.

Bølgen

Det er sæsonstart for Århus Gospel Singers denne tirsdag aften i Århus Valgmenigheds lokaler i Åbyhøj. En anderledes kirke, der udover at have et stort alter, med syv hvide, utændte stearinlys stående på en scene, har noget, de færreste kirker har.

Til højre for alteret står nemlig en forstærker, et el-piano og et sort Pearl trommesæt.

Det er kun 2. sæson for gospelkoret, der startede op i februar 2008 og dengang talte 79 medlemmer.

Der er cirka 90 fremmødte i det rummelige lokale, hvor det for godt en tredjedel af dem er første gang de skal øve med koret.

Da gospel kom til Danmark i 1970’erne med blandt andre Etta Cameron som en af foregangskvinderne havde genren trange kår.

Men i de seneste par år har Danmark oplevet lidt af en gospelbølge. Genren er blevet meget udbredt, og det anslås, at der er godt 5000-6000 danskere, der synger fast i et af de cirka 100 gospelkor der i dag findes.

Musikgenren opstod blandt sorte amerikanere i 1770’erne og har dybe rødder i slaveriet i de amerikanske sydstater. Den udtrykker et råb om frihed og forandring af tingenes tilstand, og teksterne er meget religiøse.

Fra opgivende til smilende

På scenen går Rune Herholdt rundt med en mikrofon og instruerer de forskellige stemmer i, hvordan de hver især skal synges.

Jeg er lidt skeptisk. For en uvant kirkegænger som mig, er det lidt

grænseoverskridende at stå og synge om Gud.

Og det er ikke nok at skulle lære tekst og melodi. Vi skal også bevæge os fra side til side og klappe.

For en, selvom vi kun er i september, vinterbleg, hverdagsramt århusianer som mig er det svært at koordinere arme, ben og stemmeføring på én gang. Jeg kaster et hurtigt blik rundt om mig og trøster mig med, at jeg ikke er den eneste, der har svært ved det.

Det kræver koncentration at huske det hele, og mens vi synger den første sang er jeg overbevist om, at gospel vist ikke er noget for mig. Og at jeg stadig har lidt ondt i maven hjælper ikke på situationen.

Jeg lukker opgivende øjnene. Holder dem lukkede. Og så sker der noget uventet.

Jeg bliver overvældet af de mange stemmer, der harmonisk fylder rummet helt ud. Tre forskellige sangstemmer, der forenes i en blød og varm klang. Alle udfylder, med hver deres røst, en plads i det store unikke lydbillede af fællesskab og livsglæde.

Jeg kan ikke lade være at smile, og da jeg åbner øjnene igen, da sangen er slut, er jeg ikke den eneste.

Sjældent har jeg set så mange oprigtigt smilende ansigter samlet på et sted.

Vejen til fællesskabet

Igennem de store vinduer, der er øverst bagved scenen, ses store træer, der svajer i vinden. Himlen er mørk og grå. Den står i stor kontrast til den lyse og varme atmosfære, der er inden døre. Varmen udspringer i lige så høj grad af

fællesskab og sammenhold, som af de fysiske udfordringer og stemmeanstrengelser.

Da Rune proklamerer, at næste sang er "Keep on making the way," lyder der et:

"Yes! Den gør mig bare så glad," fra et sted bag mig. Og da vi går i gang er det helt tydeligt, at de fleste kender den på forhånd.

Da Rune instruerer soprannerne synger de fleste alt'er omkring mig også med. Jeg kan ikke lade være med at stå og rocke lidt fra side til side. Og pludselig er det hele slet ikke så svært. Jeg slipper kontrollen og lader mig rive med.

Selvom jeg aldrig har hørt sangen før, overgiver jeg mig til musikken og sangen og skråler med af mine lungers fulde kraft. Og der er ikke en eneste, der ser skævt til mig.

Jeg glemmer fuldstændig min tidligere skepsis og giver slip på alle mine hævninger. For selvom teksterne er dybt religiøse, er de samtidig fuldstændig åbne for folks egne fortolkninger. Det handler godt nok om tro. Men det handler også om håb. Og glæde.

Jeg forstår nu, mens jeg står midt i det, hvad det er gospel gør: Det binder folk sammen på trods af forskelle. Både religiøse og kulturelle.

Sangeren lukkes ud

Da tenorerne skal have styr på deres stemme, sætter resten af koret sig ned. Tilbage står otte mænd og tre kvinder fordelt på tre rækker.

Ligesom resten af koret er tenorerne en broget forsamling af mennesker i alle former, farver og aldre. Fra den unge studerende i løse cowboybukser til

bedstefaren med gråt hår og briller i panden.

Sidste del af omkvædet skal synges i falset, som er en særligt høj og mindre kraftfuld måde at synge på.

Da denne del af sangen er sunget igennem et par gange, roser Rune dem:

”Tenorer på første række – I er vildt gode.”

Alle griner, for tenorerne på første række er de tre kvinder.

Mens tenorerne synger deres stemme igennem nogle flere gange, sidder jeg og nyder det store fællesskab af glæde, jeg lige nu er en del af.

Jeg kan mærke, hvordan de små hår på armene rejser sig, da resten af koret stemmer i sammen med tenorerne.

Det lyder, næsten som salig englesang og jeg opfyldes af en ubeskrivelig lethed og varme.

Jeg har ikke længere ondt i maven. Og pludselig bliver jeg klar over, hvorfor jeg havde det, da jeg kom og hvorfor det nu er væk: Jeg har gået rundt med en gospelsanger i maven, som i løbet af to timer i selskab med Århus Gospel Singers endelig er blevet sluppet løs.